

vates Løb, synes mig at ligge Alt, hvad der kan paaligge Ministeriet, naar det skal have nogenlunde frie Hænder til, hvor Omstændighederne fordrer det, at give Tilladelse til, at slige Indretninger komme i Gang.

Carlsen: Før jeg stemmer over § 2, vil jeg tillade mig at fremskaffe en Ytring fra den ærede Minister om, hvorledes denne Paragraph er at forståes. Jeg antager vel ikke, at Meningen er, at der i § 2 skal indeholdes en Ret til Expropriation, men der er dog for mig en vis Utydelighed tilstede, som jeg ønsker udtrykkelig hævvet ved et Ord fra den ærede Minister. Der staaer nemlig i § 2: „Ligeledes bemyndiges Indenrigsministeriet til at meddele Tilladelse til Benyttelse af Lokomotiver istedetfor Hestekraft uden Anbringelse af Spor overalt i Kongeriget, hvor Forholdene kunne gjøre det tilraadeligt.“ Nu maa dette „overalt“ nærmest forståes som „allevegne“, paa ethvert Sted; hvis der havde staaet: „overalt paa Veiene,“ saa vilde jeg ikke have haft nogen Tvivl. Det er maaskee en overslødig Bemærkning, jeg her fremsætter, men jeg ønsker dog, før jeg stemmer, at høre en fuldkommen beroligende Ytring fra den ærede Minister.

Indenrigsministeren: Jeg kan med fuldstændig Overbeviisning give den Beroligelse, at det ganske sikkert aldrig har været Meningen, at disse Lokomotiver skulde gaae udenfor Veiene, og Expropriation vil der derfor ikke kunne være Tale om og ingenlunde kunne begrundes paa denne Lov. Jeg skal dertil sige, at uagtet der kun i det 2det Affnit af § 2 er gjort udtrykkelig Fordring paa „en forud bestemt Hastighed og en bestemt opgiven Linie,“ antager jeg dog ogsaa, at enhver Tilladelse maa gives for „en bestemt Fart.“ Forøvrigt finder jeg i, hvad der er fremkommet under Discussionen, endnu kun Anledning til at bemærke, at, saavidt jeg skjønner, er det ganske vist, at Amtsrådene staae i samme Forhold til de mindre Landeveie, som Communerne staae til Veiene, og at det vilde være meget betænkeligt at lade saadanne nye Indretningers Indførelse være afhængig af Sam-

tykke af Folk, af hvilke de fleste ikke vilde have noget Kjendskab til dem. Naar man forøvrigt er ængstelig for nogen sær Hidsighed fra Regjeringens Side med Hensyn til Indførelsen af slige Lokomotiver, saa seer jeg ikke, at der er den allermindeste Grund til efter den hele Sags Bestaand, hvorom der her er Tale, at forudsætte en saadan, og jeg troer heller ikke, at den Maade, hvorpaa jeg har forsvaret Sagen, skulde kunne give Anledning til Formodning om, at jeg for mit personlige Vedkommende skulde være særdeles opsat paa at knytte mit Navn til den nye Era, der vil indtræde, naar man befarer Veiene med saadanne Lokomotiver. Hvad Frygten for Hestene angaar, skal jeg kun bemærke, at det uden Tvivl vil være en af Betingelserne, at Lokomotiverne skulle være røgfortærende, og derved vilde vel for en stor Deel Frygten for, at Heste skulde blive skræmmede, bortfalde; der bliver da ikke Andet tilbage, end hvad der gjælder med Hensyn til enhver Fragtvogn, at det er noget Ualmindeligt, som jo kan bringe en ung Hest til at stude; men det vil dog vel ikke kunne afstedkomme videre Ulempe, og man kan i ethvert Fald ikke drive Forsigtigheden til en saadan Yderlighed, at den hele Samfærdsel paa Veiene som en Conseqvents deraf kommer til at lide.

Ordføreren: Jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke tillægger hele denne Sag nogen overordentlig Betydning, ja, jeg tillægger den saaringe Betydning, at den efter min Overbeviisning i Grunden ikke egner sig til Forhandling her i Thinget. Skjøndt jeg egentlig ikke ønskede at opholde Thinget længere, kan jeg dog ikke lade være at imødegaae et Par Bemærkninger, der ere fremkomne dels fra et æret Medlem, dels fra den høitærede Minister. En æret Landsstingsmand, der sidder noget tilvenstre for mig (Thalbiger), drog en Parallel imellem Bernbanen og de her omtalte Lokomotivvogne og meente, at forbi Hestene vænedes til Bernbanetogene, skulde de efterhaanden ogsaa kunne vænnes til de her omhandlede Lokomotiver.